

PsittaScene Vol. 20 nr 1, februari 2008

Översättning Dan Paulsen/Bo Gerre

www.parrots.org

sweden@worldparrottrust.org

Innehåll

Från direktören	1
En andra chans för beslagtagna gråpapegojor	2
Hur det är att leva i Afrika, Meyers långvingepapegoja	4
Cachañas – Smaragdparakiten i Patagonien	8
Sällskapsfåglarnas sidor	10
Kreativt bevarande	13
Papegojor i det vilda	14

Vårt omslag

Framsida

Under deras sista steg innan fullständig frihet släpps hundratals konfiskerade gråpapegojor ut från sina små transportburar in i voljärer i Kamerun Västafrika. Även om många av fåglarna befanns vara i dålig fysisk kondition, så kunde över 700 förklaras i så god vigör att de kunde snabbt och framgångsrikt återutsättas.

Från direktören

En av de mest spännande sakerna med fonden – och med min förlängning av uppdraget som direktör – är att vi konstant ser fram mot nya horisonter, antar nya utmaningar och lär oss nya saker om papegojornas värld.

När vi så tog steget bortom förbudet av vildfångade fåglar inom EU, så vänder vi vår uppmärksamhet mot nya saker. Vi har fördjupat oss i ett lovande projekt mot handeln med fåglar i Kamerun (se sidan 3) och jag tillbringade sista delen av år 2007 med att besöka fågelmarknader i Östasien. Det har visat sig att stor del av den östasiatiska handeln med fåglar har sin upprinnelse i nyfiken och gammal tradition – den att släppa fåglar fria vid religiösa högtider och ritualer. Denna praxis leder till att många miljoner vilda fåglar fångas och sedan släpps fria igen över hela Asien varje år. Naturligtvis så leder detta handlande till att många miljoner fler fåglar dör för att inte nämna att det skapar allvarliga risker för både sjukdomar och för själva bevarandet av dessa arter. Att hitta relationer och band mellan dessa nischade handelssätt och samtidigt skapa livskraftiga lösningar kommer att utgöra utmaningar för oss och våra partners för en överblickbar framtid.

Med varje ny utveckling inom papegojornas värld ser vi att vårt uppdrag att bevara papegojorna blir allt svårare. Nyligen så erfor vi, att en fågel som är så välkänd för oss – solparakiten – har blivit en av de sällsyntare papegojorna i världen. På gränsen mellan Guyana and Brasilien har denna vackra papegoja just blivit det senaste offret av en "legal" handel som har minskat artens antal i naturen till endast ett hundratal vilda fåglar. Förhoppningsvis så finns det fortfarande tid att rädda de vilda fåglarna. Följ med oss när vi under det kommande året börjar arbeta med detta. 2007 var ett exceptionellt år för fonden. Jag

vill säga ett varmt tack till alla våra medlemmar och supporters för att göra detta arbete möjligt. 2008 innebär ett nytt och spännande löfte för all världens papegojor, och jag hoppas att ni har mycket nöje av att läsa om detta i den tjugonde årgången av PsittaScene.

Jamie Gilardi
Direktör

En andra chans för beslagtagna gråpapegojor

Den illegala handeln med vilda djur är i många områden i världen ett svårt problem, i vilket ofta stora summor pengar är involverade och underlättar korruption på många nivåer. Det går knappast en vecka utan internationella rubriker, som talar om ännu ett beslag eller ingripande på hotade arters vägnar.

Vi är sedan länge bekymrade över handeln med gråpapegojor i Kamerun och hela Ekvatorialafrika. Vi har arbetat aktivt där för att finansiera vakter i kända fångstområden och kommunicerat med kontakter i hela regionen för att följa utvecklingen. Nyligen fick vi ett tips om tänkbara, illegala exporter av gråpapegojor från Kamerun, men det var bara med hjälp av den lokala naturskyddsorganisationen Last Great Ape Organisation (LAGA) som myndigheterna agerade. LAGA lyckades få en minister i regeringen intresserad av att offentliggöra smugglingsförsöket och att statura ett exempel med de två skyldiga männen.

Under tiden som vi firade de sällsynta smugglingsdomarna, vände vi omedelbart vår uppmärksamhet till fåglarna – hundratals illegalt fångade gråpapegojor, som beslagtogs i sista minuten. Vi lämnade prompt ekonomisk hjälp under krisens första dag och gick snabbt ut med en vädjan på vår hemsida på nätet för att berätta vad som hänt och samla in pengar för hjälp. Alltefter som situationen utvecklade sig, skickade vi veterinärhjälp och kritisk medicinsk utrustning för att hjälpa dessa fåglar – offer för en oavbruten, illegal handel med en art, som är en favorit hos många av dem som stödjer WPT.

Bildtext

Efter att ha fångats illegalt och nästan hunnit att exporteras från Kamerun på förfalskade handlingar, har nästan 700 av 1220 gråpapegojor släppts fria och givits en andra chans.

Deras historia

kommer från Limbe Wildlife Center i Kamerun, där denna oplanerade omläggning till papegojor som nyligen skedde, drog uppmärksamheten från deras vanliga uppdrag – hotade primater, beslagtagna från handeln med viltkött och sällskapsdjur.

Från Dr Felix Lankester, projektledare, Limbe Wildlife Center (LWC).

Den 24 november fick vi ett telefonsamtal om, att cirka 500 gråpapegojor beslagtogs på Douala International Airport av Ministry of Forests and Wildlife. Papegojorna skulle olagligt sändas till Bahrain för att utgöra en del i den illegala handeln med exotiska djur. Vi ombads ta hand om papegojorna, eftersom de inte hade någon annan stans att ta vägen.

Vi får då och då gråpapegojor men vanligen i par, aldrig i grupper om 500 fåglar! Det utbröt kaos när de kom allesammans, inpressade i små lådor med levande fåglar stående på sina döda kamrater. Det var fruktansvärt att se.

Detta var emellertid inget, jämfört med vad som väntade runt hörnet, för den 5 december fick vi ett nytt samtal – en andra illegal sändning hade tagits på samma flygplats. Samma dag anlände en lastbil stuvad med sin fruktansvärda last av döende papegojor. Den andra sändningen bestod av 727 fåglar – på mindre än två veckor hade vi tagit emot 1220 fåglar. Att klara av dessa ovanliga förhållanden så snabbt är ett beröm till vår personal, som över en natt gick från att sköta apor till att ha hand om fåglar.

Vi måste arbeta snabbt för att ta hysa in fåglarna och bygga nya flygburar. 681 fåglar släpptes direkt ut i närbelägna skogsområden. Ytterligare 59 valdes ut för att släppas sex veckor senare. De hade då, som de flesta av de andra kvarvarande fåglarna, gått upp ordentligt i vikt och såg mycket starkare och friskare ut. Dock var det inte möjligt att vid den tidpunkten släppa ut de återstående 300 fåglarna, vilka hade skadade eller ihoplimmade fjädrar (de hade fångats med hjälp av lim på grenarna av träd med frukter) eller var för sjuka att släppas. Dessa fåglar började en långvarig behandling med rehabilitering och vård.

Detta är sorglig historia om vilda djur som utnyttjas för den internationella handeln med exotiska sällskapsdjur, en av de mest lönsamma, illegala branscherna i världen. Dock har åtminstone dessa fåglar räddats genom omsorgsfullt arbete av dem som är ansvariga för tillämpning av naturskyddslagarna i Kamerun. Deras fall har tilldragit sig internationell uppmärksamhet i media och avslöjat korruption på mycket hög nivå. Detta fokus på papegojhandeln tillät LAGA att avslöja hur kriminella tjänstemän frodas i maskopi för att få en laglig täckmantel och eliminera riskfaktorn och, kanske viktigast, det har övertalat den nationella regeringen att vidta åtgärder mot de ansvariga.

Hur många andra sändningar med fåglar som lyckats ta sig ur landet oupptäckta, törs vi knappast tänka oss. Historien om dessa papegojor, och om så många andra djur, signalerar att Kameruns skogar håller på att plundras av den ohållbara handeln med vilda djur. Detta kan inte fortsätta.

Jag vill tacka alla dem som samlats bakom oss i Limbe Wildlife Center i nödens stund för att ge ekonomisk nödhjälp, utrustning och stöd: de är World Parrot Trust, Born Free Foundation – USA, Humane Society och alla de personer som skänkt pengar.

Från Dr Gino Conzo, DVM, Neapel, Italien

I början av december informerade World Parrot Trust mig om ett mycket stort beslag av gråpapegojor och satte mig i förbindelse med dr. Felix Lankester vid Limbe Wildlife Center för att lämna råd i ett katastrofläge.

Allteftersom veckorna gick och de fåglar som kunde släppas ut blev fria, stod det klart att de återstående fåglarna måste få sina skadade fjädrar borttagna. Denna långa och enformiga procedur var nödvändig för att påskynda utvecklingen av nya fjädrar och tillåta att fåglarna släpptes ut mycket snabbare. När WPT frågade mig, om jag var villig att åka till Limbe för att hjälpa till, accepterade jag med glädje. Den 16 januari reste jag till Kamerun tillsammans med Mario D'Angelo, en italiensk volontär. Våra väskor var packade med antibiotika, gummihandskar, sprutor, tråd till suturer och ett stort förråd av vitaminer skänkta av Gea International. Ett laddning injicerbart doxycycline hade WPT införskaffat i Schweiz och sänt med DHL till Limbe.

Då det heta och fuktiga vädret hälsade oss vid vår ankomst till Douala, förstod vi genast att vårt uppdrag inte skulle bli lätt. Detta var den torra årstiden i Kamerun med genomsnittstemperaturer på 30°C med hög luftfuktighet. Trots detta visade likafullt vår första morgon oss en rik och synbarligen orörd natur.

Vi fick ett varmt välkomnande av Felix och hans medhjälpare på LWC och började genast att arbeta i det område man gjort i ordning åt oss, nära de båda voljärer där papegojorna hölls.

Det visade sig att de flesta flygfjädrarna hos samtliga fåglar antingen var avskurna eller avbrutna eller täckta av det lim som använts för att fånga dem, men de var i övrigt välnärda. En efter en fångade vi papegojorna och sövde dem med Isofluorane, avlägsnade skadade fjädrar med kirurgiska pincetter och behandlade fjädersäckarna för att förhindra infektion. Det var så vi gjorde, fågel efter fågel, hela dagarna i mer än fem dagar. Jag var mycket tacksam för Marios hjälp eftersom hettan, fuktigheten och insekterna inte lät mig gå fram så snabbt som jag skulle ha velat. Vid ett tillfälle började vi skiftas om med att plocka fåglarna, så vi kunde få vila en stund eller syssla med något annat.

När varje fågel var sövd, fick den en allmän hälsoundersökning. Omkring tolv fåglar hade öppna sår på bröstet, vilka verkade vara gamla och orsakade av hårda fall. De behandlades och placerades i mindre burar. Några kommer troligen att behöva opereras för att minska sårens storlek och snabba på tillfrisknandet. Fyra fåglar hade snöre bundet om ena benet eller en ring, då de troligen använts som lockfåglar.

Vår arbetsdag började klockan 8 på morgonen och fortsatte utan avbrott till 5 på eftermiddagen. Vi var noga med att lämna fåglarna i fred medan det fortfarande var några timmars dagsljus kvar före solnedgången, så att de kunde äta, eftersom de inte rörde maten i vår närvaro. Maten bestod av frukter, afrikanska palmnötter, ett mos gjort på majs och kassavamjöl, i vilket vi rekommenderade att man blandade kokta bönor. Moset tillsattes 1 % doxycycline – för att behandla den klamydiosis, som vi

tidigare diagnostiserat och för att förhindra infektion av fjädersäckarna – och fytoterapiska tillägg som innehöll vitaminer, aminosyror och mineraler för att hjälpa till att stimulera att nya fjädrar växer ut.

Vi kunde även ge andra råd för att ge dessa papegojor den bästa möjligheten till ett framgångsrikt tillfrisknade och eventuellt utsläpp. Vi rekommenderade förändringar i voljäreerna såsom ett mjukt underlag av halm eller andra material för att minska de traumatiska följderna av fall, eftersom många av papegojorna inte kunde flyga. Vi föreslog också att metallbehållarna för mat och vatten ersattes av andra, gjorda av säkrare material, att minska höjden hos sittpinnarna och att avskärma voljäreerna med palmblad eller annat material för att skapa en visuell barriär mellan fåglarna och besökarna för minska deras stress.

Personalen på Limbe utbildades också i att på bästa sätt hantera papegojor, hur man medicinerade dem och hur man utförde små medicinska ingrepp.

På det hela taget var detta en fantastisk upplevelse, det var inte lätt men mycket givande. Vi kunde behandla alla fåglarna och vi ser fram emot den dag då de kommer att släppas fria.

För att lära mer eller lämna bidrag, e-posta admin@worldparrottrust eller besök www.parrots.org.

Bildtext

Lådor fyllda med illegalt fångade gråpapegojor beslagtogs på plattan i Kamerun; fruktansvärda förhållanden i överfyllda lådor; flygburar byggda för att hysa hundratals fåglar som inte genast kunde släppas fria; besökande italienska veterinärer hjälper personal på Limbe Wildlife Center att plocka bort skadade fjädrar för att snabba på tillfrisknande före utsläpp.

Hur det är att leva i Afrika:

Intervju med en forskare

Steve Boyes, en vildmarksguide och filosofie doktor studerande inom zoologi vid the University of KwaZulu-Natal, Syd Afrika, svarar på några frågor rörande hans erfarenhet av att studera Meyers långvingepapegoja. Steve arbetar för närvarande tillsammans med the World Parrot Trust med att utföra lobbying i syfte att få stopp på handeln med vildfångade fåglar i Sydafrika och skriver samtidigt på sin doktorsexamen i Pietermaritzburg, Sydafrika. Han delger oss här sina insikter från projektet the Meyer's Parrot Project i Okavangodeltat...

Hur kom det sig att du från början blev involverad i forskning på afrikanska papegojor?

Allt sedan barndomen har jag varit intresserad av det afrikanska fågellivet och mina föräldrar såg till att när det var möjligt så var vi ute i Sydafrikas och Namibias vildmarksområden där vi tog in och lärde så mycket som möjligt. För en ung fågelskådare är ett av de enklare läten det från långvingepapegojan, för mig Meyers långvingepapegoja och brunhuvad långvingepapegoja i Kruger nationalpark, Sydafrika. Jag minns att jag reagerade på detta höga, gälla läte varje gång jag hörde det och jag nämnde det upprepade gånger för de personer omkring mig, att en papegoja hade flugit över oss – en vana som jag fick användning för 20 år senare. Så föresatsen att studera Meyers långvingepapegoja fanns alltid där. Jag hade då redan bott 18 månader i Okavangodeltat, där jag arbetade för Wilderness Safaris som föreståndare för lägret och guide, när professor Perrin vid University of KwaZulu-Natal, hade fått veta att jag gömde mig i Okavango, gav mig ett erbjudande att jag kunde få studera Meyers långvingepapegoja för en filosofie doktorsexamen. Jag antog givetvis erbjudandet och mitt engagemang i forskning och bevarandet av afrikanska papegojar har ökat sedan dess.

Varför är du och ditt arbetslag så förtjusta över att få arbeta med Meyers långvingepapegoja?

Meyers långvingepapegoja (*Poicephalus meyeri*) har det bredaste utbredningsområdet hos alla de afrikanska papegojorna, och det sträcker sig från Sydafrika ända upp till södra Sudan. Arten är utan jämförelse den vanligast förekommande papegojan i Afrika, bäst lämpad för den nuvarande klimatförhållandena och trivs i den dominerande bushen på savannen i södra och östra Afrika.

Enkelt uttryckt så är Meyers långvingepapegoja en nischspecialist som har träffat rätt med beaktande av de nuvarande habitatförhållandena i Afrika! Arten är den mest viktiga arten i Afrika och att förstå de ekologiska mekanismer som stödjer dess framgång och utbredning över kontinenten är fundamentalt för att kunna utveckla en bevarandeplan för alla afrikanska papegojor. Meyers långvingepapegoja kan förse

oss med förståelse för, varför andra arter av släktet *Poicephalus* har en mer begränsad utbredning och är mer hotade, arter som kappapegoja (*P. robustus*), Niam-niampapegoja (*P. crassus*), gulhuvad långvingepapegoja (*P. flavifrons*), Ruppells långvingepapegoja (*P. ruppellii*), and kongopapegoja (*P. gulari*). På grund av artens (nya) artindelning kan troligtvis forskning på Meyers långvingepapegoja användas för att utveckla bevarandeåtgärder, till exempel holkar, för andra arter av samma familj. Och bortsett från detta så är arten en fascinerande, intelligent och interaktiv fågel som alltid kommer att få dig att bli förvånad. Din första tysta erfarenhet av att se en hona av Meyers långvingepapegoja, som sitter i ett träd och tystlåten noggrant studerar dig och sedan accepterar att du troligen inte utgör något hot är i sanning inspirerande. På grundval av hennes uttryck i ögonen och hennes tystnad så inser du att hon är självmedveten har en komplex karaktär. Hon mönstrar dig verkligen. När vi efter åratal i projektet kunde identifiera enskilda individer i häckparen genom deras unika teckning i pannan, så kunde vi även urskilja enskilda karaktärer hos individerna – modiga, nervös, vårdslös, aggressiv etc. Realiteten att lära känna en art så intimt är verkligen spännande och stimulerande.

Vilka andra arbeten är du involverad i?

Jag arbetar för närvarande med World Parrot Trust för att söka stoppa importen av vildfångade fåglar in till Sydafrika, och då särskilt gråpapegoja (*Psittacus erithacus*) och morhuvad långvingepapegoja (*Poicephalus senegalus*). Vi har påbörjat nätverksbyggande med bevarandeorganisationer, uppfödare och importörer för att undvika onödiga bakslag när vi sedan gör vår framställan till regeringen. För mer information var vänlig kontakta mig på boyes@worldparrottrust.org

Annars så är jag på gång att inviga the Okavango Cavity Nesting Project med Botswana Department of Wildlife & National Parks och University of Botswana, där vi tittar på häckningsbiologin hos alla arter fåglar, däggdjur och reptiler som häckar eller föder fram ungar i håligheter i Okavangodeltat.

Kan du inte berätta en minnesvärd episod från dina år med projektet??

Det finns en speciellt hjärtnipande historia. Paret (ovan) var projektets kärlekshistoria, då jag hade övervakat deras häcknings aktivitet under tre säsonger. Under 2004 så identifierade jag de olika individerna genom att utnyttja deras distinkta gula markeringar i pannan. Den första säsongen fick de två flygga ungar, och förlorade troligen en av dessa på grund av bristen på regn och bristen på föda, protein från insekter för att trygga en snabb tillväxt hos ungarna detta år. Under 2005 så häckade de igen men denna gång så förlorade de kullen efter kläckning, beroende på okända predatorer. Under år 2006 så missade jag deras häckning på grund av att jag arbetade för projektet från the University of California, Berkeley. När jag anlände under 2007 så var jag väldigt intresserad över att se om de fortfarande höll ihop och om de använde samma bohåla. De gjorde de och blev därför 2007 års säsongstjärnor. Vi förväntade oss en snar kläckning av äggen, så vi besökte de flesta av de bon som vi övervakade, nästan dagligen. En morgon fick jag så ett samtal från en av våra frivilliga arbetare att det var något fruktansvärt som hade skett vid just denna bohåla. Hanen satt vid ingången till boet, vilt skrikande, men han ville inte gå in. Han fick så sällskap av två andra papegojor som ju ökade på kaoset. De var så agiterade att det såg ibland ut som om de slogs med varandra. Efter två timmars observation stack en genett (eller en ginstkatt) bild till höger, ut sitt huvud ur bohålan, och konfirmerade då att honan hade dödats och att äggen förstörts. När vi inspekterade boet en vecka senare konstaterade vi att honan dödade tillsammans med en kläckt unge och två okläckta ägg. Det var förödande att höra hanens rop ifrån träden intill. Han stannade där i tre dagar, och skrek till långt in på natten. Vi såg honom till och med flyga omkring i månskenet i sin förtvivlan. Denna papegoja var i allra högsta grad självmedveten och älskade sin partner – detta var mer än att bilda par, de hade ett partnerskap för hela livet.

Vad är de senaste framgångarna projektet för Meyers långvingepapegoja?

I januari 2007 satte vi upp vår första oberoende forskningsläger. Detta läger gör det möjligt för oss ha plats för frivilliga arbetare och därmed kunna sätta av varje vaken stund till att forska om papegojor och deras bevarande genom program som syftar till att höja medvetandet om arten, (hos lokalbefolkningen) hålla föredrag för turister och involverandet av professionella guider i Okavangodeltat. 2007 års fältsäsong möjliggjordes genom bidrag från the British Ecological Society och flera privata donatorer där vi särskilt vill nämna Julie Drier från USA. Den 5 februari döptes lägret till "Vundumtiki Parrot Camp". "Vundumtiki" betyder "en liten fisk" en fras som tagits från historia från Bayei-folket och deras historia.

Vundumtiki Island ligger i korsningen av Maunachira och Kiankiandavu kanalerna i nordöstra Okavangodeltat i Botswana. Detta är en av de mest avlägsna platserna i deltat. Den ligger tre timmars resa från närmaste flygfält och 15 – 48 timmar från Maun, den närmaste staden (300 km bort) – alltså en riktig vildmark. Under vårt intensiva forskningsprogram under den huvudsakliga häckningssäsongen för papegojorna mellan januari och juli 2007 så hade vi under hela tiden mellan två till fyra frivilliga arbetare som bodde i lägret. Alla fick uppleva olika erfarenheter som förändrade deras liv.

Vad gör de som arbetar frivilligt för projektet?

En frivillig arbetare blir helt enkelt en del av arbetslaget och blir involverad i alla aspekter av projektet och livet i lägret (inkluderande tvätt, samla in ved, laga mat etc.) För 2007 års fältsäsong så hade vi fokus på den primära häcksäsongen. Frivilligarbetare turades om i 5 timmarsskift att övervaka aktiva bohålor, gå i utvalda områden i bushen med en guide som var certifierad för att gå med gäster i områden som klassats som ”Big – 5 ” områden och preparera och rengöra forskningsutrustning. De som arbetar frivilligt i projektet deltar i arbetet under minst en månads tid. Alla kostnader i lägret var täckta. Allt de frivilliga behövde göra var att ta sig till Maun och sedan kunde vi flyga dem ut. Frivilligarbetarna var mestadels unga studenter som var intresserade i ekologi och de kom så långt ifrån som universitet i Arizona, USA.

Livet i Okavangodeltat är oförutsägbart och konsekvenserna när något går fel är absoluta. Vi måste vara väldigt försiktiga i det sätt som vi utför vårt arbete. Trots detta så upplever många frivilligarbetare olika och livsförändrande upplevelser medan de arbetar i projektet. Deras historier innehåller inslag som att bli jagad av elefanter, se lejon döda en buffel när man satt på ett tio timmars övervakningspass vid en bohåla, dela dusch med ortens leopard och att jaga bort horder med babianer på ön. Lyckligtvis, så kom ingen till skada, bara den lokala hyenans som fick några hyllor över sig (egentligen tror jag det gick värre för hyllorna än det gick för hyenan).

Ett varmt tack till alla er som arbetat så hårt för att sätta upp lägret, som stått ut med tiotimmars övervakningspass, och att ni varit så modiga under promenaderna i bushen, allt detta arbete till förmån för forskning och bevarande av papegojorna. För mig så var deras deltagande i projektet tvåfalt, då jag önskade att de skulle lära och skapa en personlig relation till papegojorna samtidigt som de skulle lära sig att uppskatta känslan hos en plats i ett vildmarksområde långt borta från all påverkan utifrån.

Vilka var era främsta framgångar eller resultat?

Baserat på observationer utförda mellan 2004 och 2007 framstod det som klart att framgångsfaktorer var att; undvika ”interspecifik” tävlan genom att arter väljer särskilda fodertyper som är säsongsberoende och att ta fram strategier för uppfödningens arbete. Detta var centrala ämnen som måste beaktas för att kunna svara på en fundamental fråga som uppstod vid projektets start. ”Vilka faktorer är det som möjliggör för P. meyeri att vara så ”framgångsrik” i sitt naturliga utbredningsområde?

Under de två första åren av projektet så fokuserade vi på artens födoekologi, preferenser avseende habitat och allmänt beteende, (häckningsperioder, putsning, s k ”allo-preening”, övernattningsplatser m.m.) för att jämföra detta med regnperioder, förekomst av resurser, och den årliga översvämningen i området för studien. Under 2006 utförde jag analyser av insamlad data vid the University of California, Berkeley, USA i Prof. Steve Beissingers laboratorium, samlade in medel och utförde projektdesign för säsongen 2007. Tiden vid Berkeley revolutionerade mitt sätt att se på ekologisk forskning och detta gjorde det nödvändigt att jag återvände till Vundumtiki.

De främsta resultaten efter tre års fältstudier inkluderar:

- Meyers långvingepapegoja söker upp födoämnen/frukter baserat på det specifika födoämnets rika förekomst och undviker att tävla om födoämnet med andra fruktätande fåglar och primater. Meyers långvingepapegoja ger ljudliga signaler (till andra artfränder) när de har funnit ett lämpligt träd med mat och de söker efter frö i omogna frukter and baljväxter som är onåbara för andra arter som äter fröer;
- Arten kan öppna de extremt hårdskaliga nötterna från marulatträdet (*Scherolcarya birrea*), palmnötter (*Hyphaene petersiana*), och apbrödsträdets (*Adansonia digitata*) frukter, och därmed få en exklusiv

tillgång till de proteinrika fröerna.. Detta beteende har inte observerats bland andra fågelarter i Okavangodeltat eller hos poicephaluspapegojor på andra ställen i Afrika;

- Häckning kunde observeras över hela året, emellertid, 95 % av häckningarna förekom inom perioden mars till juli månad (dvs. under vintermånaderna) Detta föreföll vara synkroniserat med slutet av den regniga perioden, med starten av den årliga översvämningen, nedgången av häckningsaktiviteter bland starar, Burchell's Starling (*Lamprotornis australis*) (därmed undveks kamp om bohålor med denna stora och aggressiva art som häckar i håligheter) och höjdpunkten av invasionen av parasitiska larver i marulafrukten (*Sclerocarya birrea*), Terminalia sericea frökapslar, Bushwillow frökapslar (*Combretum hererense*) and mopaneträdets frökapslar (*Colophospermum mopane*) – en källa till mat som arten nästan exklusivt äter av.

För mer information om kommande publikationer vänligen kontakta mig på boyes@africaskyblue.org

Vad hyser du för hopp för framtiden??

För närvarande är jag upptagen med att skriva min avhandling vid the University of KwaZulu-Natal, Sydafrika, och därefter skulle jag vilja återvända till Okavangodelta för att fortsätta mitt arbete med Meyers långvingepapegoja tillsammans med the Research Centre for African Parrot Conservation till slutet av året. Vi har fått ett treårigt forsknings- och uppehållstillstånd från the Office of the President i Botswana och fortsatt tillstånd koncession från Wilderness Safaris i Botswana för samma period, att använda Vundumtikön. Vi har nått en begränsad framgång i vår användning av de 105 holkar som vi har satt upp runt den plats som vi studerar, under år 2007. Vi hade 6 olika utföranden på holkar men uppnådde inte framgångsrik häckning i dessa. Vi hoppas kunna testa varianter av de mest framgångsrika holkarna från 2007 års häcksäsong för att kunna utveckla en holk som kan användas i andra områden, som på grund av kalavverkning saknar lämpliga håligheter.

Det är med detta projekt precis som med andra projekt av denna art, frågorna tar aldrig slut, då upptäckter eller fynd antingen undergräver de för stunden rådande antagandena eller öppnar upp för nya möjligheter att undersöka. Jag utbildar och tränar för närvarande Zenzele Mpofo från the Department of Wildlife & National Parks för att ta över projektet från mig när jag slutar här vid årets slut, så att vi kan etablera en forskningsstation på lång sikt och möjligen utöka vårt område till andra fågelarter. Jag skulle vilja prova det jag har lär mig från Meyers långvingepapegoja, på andra afrikanska papegojarter och därmed testa de slutsatser som framkommit i denna studie. Det är även min dröm och fokus att kunna, under år 2010, motivera en nio månaders "African Parrot Expedition" och då besöka alla identifierade områden för alla afrikanska papejoarters metapopulationer och kunna tillbringa tid med att utvärdera deras häckningsbeteende, status och bevarandebiologi (speciellt då involverande förekomsten av konflikter mellan människa-papegoja och handel) och samtidigt fotografera, ringmärka och ta blodprover från alla arter och underarter för att en gång för alla slutföra historien om afrikanska papegojors utveckling och biogeografi. Jag skulle uppskatta varje korrespondens avseende möjligt samarbete eller stöd för detta initiativ.

Som alltid är vi beroende av medel för forskningen från föreningar och frikostiga gåvor från privata givare. För detta ändamål uppmanar jag till generösa gåvor till projektet genom World Parrot Trust.

Har du några avslutande ord till läsarna?

Antoine de Saint Exupery sa: "Många har glömt denna sanning, men du får ej glömma den". Du förblir för alltid ansvarig för det som du har tämjtt." Låt oss stoppa handeln med vildfångade fåglar, då vi redan har fler än vad vi kan ta ansvar för, vilket synliggörs i uppkomsten av sammanslutningar som the Gabriel Foundation i Denver, som inriktat sig på att ta hand om övergivna sällskapspapegojor. Modern fågelhållning har nu utvecklats så att den kan förse behovet av handel med fåglar, och därmed möta det behov som finns i den mänskliga nyfikenheten över allt som är vackert och naturligt och vårt behov av förbehållslöst sällskap och den ro vi finner i närvaron av ett djur. Ett fullständigt stopp för handeln med vildfångade fåglar är inte bara en nödvändighet ur ekonomisk och bevarande synvinkel men även ur etisk synpunkt.

Bildtexter:

En grupp av Meyers långvingepapegoja socialiserar på morgonen innan de flyger iväg på födosök. Ett par Meyers långvingepapegoja lyfter upp mot morgonhimlen från sitt favoritboträd. "Vundumtiki Parrot Camp" utgör basen för the Meyers Parrot Project. Vundumtiki Island ligger nära the Maunachira Channel (höger) i Okavangodeltat (nedan).

I denna del av Afrika så utgör den säkraste platsen, att genom en tubkikare utföra observationer av en boplats, taket på en Landrover.

Projektets frivilliga arbetare har spännande och oförutsägbara upplevelser i sitt arbete i projektet. Denna mycket avslappnade leopard som ligger på däckat utanför duschen höjer onekligen upplevelsen av en dusch.

Även om fåglarna var intresserade, så har vi ännu inte nått framgång med häckning i de konstgjorda holkarna. Vi hoppas att holkarna skall komma till användning under kommande säsong och det i sig skall resultera i lättare åtkomst till växande ungar.

Bushwillowlarver utgör artens mest signifikanta inslag i dieten under häckningssäsongen. Denna högproteindiet upphör två veckor före ungarna är flygga, och därefter är ungarna vegetarianer.

Cachañas – Patagoniens smaragdparakit

Av Soledad Díaz & Valeria Ojeda

Vi vaknar upp till doften av våt jord. Växtligheten omsluter oss i vårt basläger på hög höjd. Vår andedräkt syns tydligt i skenet från våra pannlampor – utandningsluften görs synlig genom den kalla morgonluften allt medan vi förbereder vår utrustning för dagens arbete. Vi delar upp oss – en av oss fotvandrar bort till ett avlägset beläget bo för att studera föräldrarnas beteenden under hela dagen – andra besöker de återstående bona för att väga vuxna och ungar. Timmar efter vårt uppvaknande vid fyratiden på morgonen så förändras den magiska atmosfären då solen skiner igenom lövverket. Det är en ny dag i Patagonien. Mellan grenarna vaknar fåglarna upp. Det är en bra dag för att studera parakiter! Det är inte alltid att vädret står på vår sida. Kyla, hög luftfuktighet, sena snöfall och vind kan försinka eller helt stoppa vårt fältarbete för ett par timmar om dagen eller för hela dagar. En solig dag kan bli kall inom loppet av ett par timmar.

Nattetid så återförenas vi vid lägerelden i lägret, glada men utmattade pratar vi om detaljer och anekdoter som vi upplevt under dagen. Natten kommer och månskenet lyser genom träden. Vi kan höra de första nattlevande fåglarna – en ny resa startar för dem. Nya äventyr väntar när vi nästa gång tar oss ur sovsäckarna. Med start under 1998 så påbörjade vi en serie av studier på ekologi avseende födosök och även reproduktionsbiologi hos smaragdparakiten (*Enicognathus ferrugineus*) tillsammans med dr. Ana Trejo från vårt universitet. Även om smaragdparakiten är en vanligt förekommande fågel i de patagoniska skogarna, så är lite känt om arten. Denna brist på information är ett stort bekymmer då vi inte kan mäta effekten av skogsavverkning och handel utan att först ha en basal kunskap om arten och dess behov. De flesta litterära kommentarer som finns härrör sig till anekdoter över siktade exemplar eller observationer gjord över kort tid. Mycket lite information hade publicerats över artens födosök och häckningsbiologi vid tidpunkten för vår forskning. Smaragdparakiten, en parakit 28-36 cm lång är den fågel som har den mest sydliga utbredningen av alla psittacider i världen. De kallas för Cachañas på infödningsspråk och förekommer typiskt i de andinska skogarna i Patagonien i södra Argentina och Chile, från havsnivå upp till 2000 möh. De förekommer i många olika skogstyper från araucaria (*Araucaria araucana*) i norr till bok (*Nothofagus spp.*) ända ute på den mest sydliga spetsen av Sydamerika.

Utanför häckningssäsongen (april-november) är denna art i hög grad flocklevande. Stora flockar söker efter föda både inne i skogarna och i intilliggande halvöppna områden inkluderande mark tillhörande boskapsrancher och ibland jordbruksmark och bebyggda platser. När häckningssäsongen närmar sig så minskar flockarna i storlek och under december till mars så uppehåller sig smaragdparakiten i skogshabitat i par eller mindre flockar.

Vid häckning i individuella bohålor i träd så har smaragdparakiten normalt en kull per säsong. I området som har studerats, uppstarten på häckningen är väldigt synkroniserad bland paren, möjligen beroende på en jämn exploatering av de lokala födoresurserna Utvidgning av bohålor startar i oktober och

äggläggningen påbörjas i december. Trähåligheter för övernattning och häckning kan vara naturliga, på grund av röta eller urholkade håligheter gjorda av en hackspett, Magellanic Woodpecker (*Campephilus magellanicus*). De flesta bohålor som vi registrerade var i levande träd som hade en framskriden röta i kärnan som medgav en urholkning av smaragdparakiterna. Bohålorna användes normalt år efter år och vi misstänker att övernattningshåligheter används av flera fåglar under vintern men detta måste konfirmeras.

Frageställningar kopplade till bevarande av arten

Smaragdparakiten är för närvarande inkluderad i CITES (Washingtonkonventionens) Appendix II och betraktas ha lågt prioriteringsvärde i (low concern) i Chile och Argentina, i bägge fallen är handel inte tillåten. Men på grund av bristen på studier på denna art så är dess bevarandestatus osäker. Uppfattningen att den skulle vara "rikligt" förekommande, eftersom stora, skråniga flockar observeras vintertid runt bebodda platser kan vara missledande, då den aktuella statusen hos de flesta populationer är okänd.

Framtill nu, så var det endast känt att arten bara var påverkad av förlust av habitat (förlust av skogar och upphuggning av gläntor i homogena skogar) medan handeln med levande fåglar ansågs ha mindre påverkan. Emellertid så fann vi över tid i våra studier att arten fått ökad popularitet som sällskapsfågel och det både lokalt och i större skala.

Orsak till oro

Smaragdparakiten är potentiellt sårbar under reproduktionssäsongen, då arten kräver väldigt stora träd för att rymma bohåligheter och på grund av att arten är i behov av mat i närheten av sin häckplats. Detta får oss att föreslå att smaragdparakiten är beroende av ganska kontinuerlig mogen inhemsk skog för sina häckningsbehov. Som i många andra regioner i världen, skogsnäringen nalkas snabbt mot de sydliga tempererade skogarna med skogsavverkningsprojekt som sträcker sig genom Chile och Argentina med en allt mer ökande takt.

Vidare så är denna art nu förföljd och jagad under vintern, när stora flockar samlas runt byar och bebodda platser. Vi har sett personer (mest barn) jaga dessa parakiter med slangbellor när parakiterna sitter på grenar och äter i träden. Som ett resultat av detta så skadas många fåglar eller dödas och andra fångas och säljs för ett mycket lågt pris (ca 20 kr). När vi blev medvetna om detta så kontaktade vi myndigheterna. Förvånade nog, fann vi en fullständig brist på lagefterlevnad. Detta kan vara ett gryende problem som inte var del av agendan hos officiella naturvårdsmyndigheter tidigare. Olyckligtvis så fann vi att ugglor och andra vilda djur stod inför samma öde i bebodda trakter. Med tanke på detta så förefaller det som om en övervakning av mänskliga aktiviteter och utbildningsinsatser torde vara fundamentala för att stoppa denna negativa attityd mot vilda djur att sprida sig vidare. Vi föreslår att det nu är dags att initiera bevarandeprogram som riktas mot smaragdparakiten innan de blir ännu mer populära för handeln med levande fåglar vilket parat med förlust av habitat skulle kunna resultera i att denna art blir hotad inom de kommande 10 åren.

Soledad Díaz & Valeria Ojeda: Laboratorio Ecotono. Departamento de Ecología. Universidad Nacional del Comahue, 8400. Bariloche. Argentina. jisdiaz@yahoo.com.ar

Bildtexter:

Vänster: Smaragdparakiter är kända för att vara väldigt högljudda i flock. Lokalbefolkningen säger "När Cachañas flyger ned från skogen till staden, så är det som om en storm kommer". I realiteten är det sant för när snöstormar startar högt uppe i Anderna söker parakiterna skydd i staden.

Nere till vänster: Smaragdparakiten bygger ett mjukt rede med småbitar av trä som extraheras från insidan av boträdet. Storleken på kullen varierar från 6-9 ägg beroende på bo och om det är ett bra år, men ett bo har registrerats med 11 ägg!

Nere till höger: När väl ungarna är flygga så tillbringar de mycket tid med att vara sociala och leka bland grenarna och på marken.

Höger: Ungarna vägs och mäts och mått tas på tars, vinge och huvud regelbundet tills de blivit flygga. Utvecklingen av fjädrarna är också noggrant övervakat. Dessa data hjälper forskarna att förstå hur vilda ungar utvecklas.

Nere till vänster: Nykläckta ungar är väldigt små och fjäderlösa. Det är svårt att bortse från hur bräckliga de ser ut när man tar mått.

Nere till höger: Fältarbete kan vara kul men det är inte glamoröst. Vid övervakning av föräldrarnas beteende och häckningsbiologi, så tillbringar forskarna långa timmar medan de registrerar alla observationer vid ett bo.

Sällskapsfåglarnas sidor

Detta nummers medarbetare Jim Mckendry har tillbringat många år med att rehabilitera hjälmkakador som ägnat sig åt fjäderplockning. Denna hona var tidigare helt utan vingfjädrar och är nu helt återställd. Jim är en av våra online-expertter och har besvarat nedanstående fråga på "Ask an Expert" på vår hemsida. Han arbetar heltid som lärare i naturvetenskap på St. Theresa's College i Queensland, Australien. Han har varit verksam yrkesmässigt med att visa upp fåglar i Currumbin Wildlife Sanctuary och lämnar specialisttjänster i papegojors uppförande och berikande via sin hemsida på www.pbec.au. Forums, Experts & Bloggers.

Frustration över fjäderplockning

Vi har två gråpapegojor. Peaches är tre år och Vincent 11 månader. Båda fåglarna har egna burar och ett tyst rum att sova i, i fred för familjen. De sover i genomsnitt 10-12 timmar varje natt. Deras föda är en blandning av pellets, frö, färsk frukt grönsaker, en godbit då och då och en tillsats av palmolja. De duschas en gång i veckan och sprejas varje dag. Båda har tillfälle att kunna flyga fritt, när vi är hemma, och är ute ur burarna tillsammans med familjen minst fem timmar men ofta åtta eller fler.

Peaches är frisk, lycklig och välanpassad. Tyvärr började Vincent plocka fjädrarna på bröstet när han var 8 månader. Vi har besökt veterinären som talade om för oss att det inte fanns någon medicinsk orsak. Vi har förgäves undersökt alla vanliga miljö- och foderrelaterade anledningar. Hans fjädrar börjar växa ut men ibland verkar han plocka dem, vanligtvis när jag går ut! Detta säger mig att det sannolikt är stress, framkallad av att han känner sig övergiven men hur får jag bukt med detta? Jag har försökt med att ge honom godsaker eller leksaker, innan jag går ut, vi låter radion vara på som sällskap för båda fåglarna som är i samma rum men i skilda burar.

Jag har även observerat att Vincent verkar vara ganska dominerande och ofta visar missnöje, när jag håller Peaches eller när någon kommer nära mig. Vi har försökt att motarbeta detta genom att be familjen sysselsätta sig mer med honom. Han brukar gå till dem men ofta endast under några minuter innan han flyger till mig. Är detta åldersbetingat, eftersom han fortfarande är en unge?

Var snäll och hjälp oss, eftersom vi verkligen känner oss ansvariga och vill att Vincent skall vara lika lycklig och välanpassad som Peaches.

Jo

Hej Jo!

Att försöka hantera fjäderplockning är utan tvivel ett av de svåraste beteendeproblem, som vi möter hos papegojor i fångenskap. Det är mycket svårt för mig att täcka allt i skrift när det gäller ett problem så potentiellt komplicerat som fjäderplockning. Då jag inte har möjlighet att faktiskt studera miljön eller observera Peaches, kommer jag att begränsa mitt svar till generaliseringar. Inte desto mindre har jag som specialist omfattande förstahandserfarenhet av detta speciella problem och vi kan säkerligen ge näring åt tankar utifrån de insikter du har fått. Detta kommer förhoppningsvis att hjälpa dig att utveckla några strategier för att minimera vanan att plocka fjädrar.

För det första har du gjort rätt i att börja med att konsultera en veterinär. Mitt råd till klienter som hanterar problem med fjäderplockning eller skador på fjädrar hos deras papegojor är att först söka råd av veterinär. All världens åtgärder för att ändra beteendet är meningslösa för en papegoja som är fysiskt sjuk. Eftersom du har sökt hjälp av veterinär och fått veta att problemet har med beteendet att göra, koncentrerar vi oss på de nyckelområden som du kan börja fundera på.

Mathållning och födosök

Vetenskapliga studier har visat en signifikant skillnad mellan vilda papegojor och dem i fångenskap, när det gäller den tid som de tillbringar med att aktivt söka efter föda eller äta. Ett minskat aktivt födosök kan betraktas som en förelöpare till "leda" eller avsaknad av aktivitet. Denna brist på verksamhet har hos papegojor i fångenskap sammankopplats med alltför mycket tid tillbringad med att putsa fjädrarna, vilket naturligtvis har förbundits med otillräcklig vård av fjädrarna över tiden. Ju mer dynamisk, omväxlande och kreativ du kan vara, när du ger mat, desto längre tid kommer papegojan att behöva tillbringa för att söka efter den. Denna strategi har under årtionden använts inom den zoologiska industrin för att minska stereotypa beteenden hos en rad djurarter. Tillämpligheten för våra sällskapspapegojor borde vara uppenbar.

Att hantera mathållningen innebär mer än att bara hålla inne med godbitar för träningsändamål. Kreativ hantering av kosthålllet för papegojor koncentreras på en rad mål. Till att börja med är det välgörande att etablera en välkomponerad kost som daglig grund. Komplettera denna med en rad andra slag av föda, däribland frukt, grönsaker, frön, gärna blad och även levande mat såsom mjölmaskar. Andelen av vart och ett av dessa tillägg bör göras med avseende på den art det gäller. En mathållning grundad på en välkomponerad sammansättning kommer inte endast att medföra en hälsosam näring som samtidigt minimerar intaget av fet, utan den kommer också att förbättra papegojans motivation att söka efter mer smakliga saker såsom nötter och frön. Du har beskrivit en bra kost för dina gråpapegojor. Vi brukar dock stanna vid att försäkra oss om att alla näringsmässiga grunder har täckts utan att ta nästa steg och betrakta "när" och "hur" maten skall överlämnas. I idealfallet skall tiden det tar att äta vara så lång som möjligt (ett uppförande som är oförenligt med att bara sitta och plocka fjädrar). Detta kan vara speciellt viktigt vid sådana tillfällen, när vi inte finns tillhands för att ge de alternativa stimulanser som behövs för att avleda fjäderplockning.

Hantering av mathållning utsträcker sig till att tillgodose att det finns föda vid olika tider på dagen. Flertalet papegojarter äter inte enbart under en timma på morgonen och en på eftermiddagen, vilket några artiklar gör gällande. Man har i naturen observerat varaktigheter av födointag av upp till 8 timmar och vid alla tider på dagen. Därför kan vi behöva tillgodose den naturliga tendensen att söka efter föda utanför den etablerade rutin som finns för fåglar i bur. Enligt din beskrivning kan du ha möjlighet att förse Peaches och Vincent med mat vid de tider du lämnar hemmet. Genom att göra detta inför du en stimulans som sannolikt erbjuder ett i hög grad motiverande alternativ till fjäderplockning när du är borta. Enligt min erfarenhet har kreativt tillhandahållande av föda fortfarande begränsningar för att bota fjäderplockning. Det bästa resultatet, när det gäller alternativ för fjäderätning, får man vanligen genom att erbjuda naturligt letande efter föda. Detta kräver en artspezifisk förståelse för papegojor och en insikt om den enorma variationen i födosöksbeteenden och preferenser. Vad som fungerar som födosöksmotivator för en art, eller till och med en individ, kanske inte fungerar för en annan. I vilket fall, om det dagliga födointaget är spritt, är det viktigt att erbjuda naturliga födosökmöjligheter utanför dessa tider: Detta kan minska leda, stress och ängslan på grund av separation och lindra tryck förbundna med beteendeberoende fjäderplockning.

Många ägare av papegojor har helt enkelt inte tillgång till passande, naturliga föremål att leta efter mat i. I dessa fall behöver vi fundera över lämpligheten av den konstgjorda berikningen och de leksaker fåglarna förses med. Många av de traditionella papegojleksakerna har ingen praktisk betydelse för de fåglar de ges till. Lyckligtvis går det numera att få tag i allt flera leksaker och produkter speciellt konstruerade för att leta efter mat. Papegojor ger sig på dem för att finna gömda godbitar. Vi kan numera förse dem med dessa saker som ett alternativ till det naturliga letandet. Om din papegoja inte är intresserad av de leksakerna och det konstgjorda berikandet den har tillgång till, är det dags för ett byte. WPT:s affär har nu i lager några häftiga leksaker för sällskapspapegojor, vilka kan vara värda att ta en titt på.

Hem, ljuva hem!

För att ta ett dynamiskt och nyskapande grepp på mathållningen behövs en hägnad som underlättar "normalt" beteende. Enligt min erfarenhet hålls flertalet sällskapspapegojor i hägnader som är alldeles för små och allt för länge för att underhålla ett optimalt hälsosamt beteende. Större burar gör det lättare att förse dem med en större variation av material, substrat, grenar och föremål att placera mat i. Om små

burar används kan det vara gynnsamt att göra en regelbunden rutin för byta av varierande inredningsdetaljer. Hänsyn måste visas sådana individer som historiskt visat negativa reaktioner mot förändringar. Sådana individer måste gradvis få vänja sig vid berikande föremål, i värsta fall till och med vid nya grenar.

Kom ihåg att papegojägare kan plocka in för många saker och oavsiktligt belamra buren, vilket minskar den hälsosamma rörligheten i denna. Att ge för många konstgjorda, berikande saker kan även resultera i att fåglarna tappat intresset för dem. Ett schema enligt vilket ett minimum av saker finns i buren under maximalt en vecka, kan vara mycket mer välgörande än att ”mätta” den. När vi betraktar burens lämplighet, bör vi även ta hänsyn till hur den placerats. Stress orsakad av att papegojan inte passar ihop med andra djur i omgivningen kan möjligen bidra till att fjäderproblem uppstår. Denna möjlighet skapar behov av noggrann observation av varje papegoja som är hyst tillsammans med eller i närheten av andra fåglar eller djur och som skadar sina fjädrar för att om nödvändigt göra lämpliga förändringar. Enligt min uppfattning är idealet att förse sällskapspapegojan med tillgång till en utomhusvoljär. Detta underlättar en förbättrad möjlighet till naturligt letande och utsätter fågeln för en enorm variation av naturliga stimulanser, särskilt visuella och hörbara, som den sällan får inomhus.

Tidsschema för bad

Skin- och fjäderhälsa kan i varierande grad bero på fuktighet och tillgång på möjligheter till bad. Ägare till sällskapsfåglar som hålls inomhus, särskilt i miljöer med luftkonditionering, kan behöva ompröva sina tidscheman för bad av sina fåglar, i fall de diagnostiserats med beteendeberoende fjäderplockning. Jag har undersökt ett antal fjäderplockande fåglar som sällan, om ens någonsin, haft möjligheter att bada själva. Det är mycket viktigt för ägare av neotropiska arter, vars naturliga utbredningsområden befinner sig i regioner med stora årliga regnmängder. Lämplig tillgång till bad främjar naturliga putsningsbeteenden och kan ofta vara en viktig del av ett framgångsrikt tillfrisknande. När det gäller Peaches och Vincent bör det schema för bad du har beskrivit vara mer än tillräckligt.

Ett socialt liv

Det är utmärkt att se att vi här har en miljö med två gråpapegojor och inte endast en. Sällskapspapegojor berövas ofta det naturliga umgänget med artfränder. När vi tänker på att gemensam putsning är en integrerad del av det naturliga beteendet för par av en rad arter som är vanliga som sällskapsdjur, kan frånvaron av sådant umgänge anses bidra till ett antal fall av överdrivet putsande, vilket leder till skador på fjädrarna. Bortsett från den fysiska sidan, omfattar ett balanserat socialt umgänge även beteendaspekter och kognitiva perspektiv. Flertalet papegojarter (ugglepapegojan är ett undantag) är mycket sociala och bildar ofta starka band inom paret. Det är ytterst onaturligt för många papegojor att vara ensamma under större delen av dagen, vilket många sällskapspapegojor är. Jag är fast övertygad om att många papegojor misslyckas med att klara av inkonsekvenserna i förhållandet människa-papegoja och som ett resultat härav ser vi ofta hur beteendemässiga abnormiteter uppstår. Det är klart att undantag finns men det är oomtvistligt att papegojor i bur, som hålls ensamma och utan regelbundet mänskligt umgänge, kommer att må väl av stimulansen från en annan papegoja, helst av samma art, i sin omgivning. En hel rad av beteenden kan iaktas mellan papegojor, till och med i skilda burar, i samma omgivning som i annat fall skulle saknas hos en ensam individ. Sådan stimulans kan förbindas med ökad aktivitet och engagemang med berikande föremål och mindre tid tillbringad med att skada fjädrar. Nyckeln till denna strategi är att uppnå kompatibilitet och minimera stress på grund av oförenlighet.

Jo, du har beaktat denna faktor så bra som någon ägare av sällskapspapegojor kan genom att ha två gråpapegojor i omgivningen. Vi har ännu inte nått idealet för att undvika fjäderplockning genom att inte ha ett verkligt kompatibelt partnerskap men Vincent är fortfarande mycket ung. Med tiden kommer förhoppningsvis nivån och kvaliteten på umgänget mellan Peaches och Vincent att förbättras och förse dem båda med en starkare avledare för fjäderplockning när du är frånvarande.

Slutligen till din fråga huruvida detta att Vincent flyger till dig och inte stannar hos övriga familjemedlemmar eller besökare någon längre stund är ett ”åldersrelaterat beteende”. Medan en ung papegoja vid 11 månaders ålder säkerligen fortfarande kommer att ty sig till den som den har en väletablerad föräldrarelation till, är det möjligen bäst att betrakta detta beteende strikt ur ett förstärkningsperspektiv. Det är troligt att beteendet att flyga tillbaka till dig är förstärkt av större stabilitet

och bättre kontakt, än den förstärkning som erbjuds av andra som vill hantera honom. Det är också troligt att det umgänge Vincent har med dig innebär en mer positiv förstärkning i allmänhet och att han har etablerat ett starkare band med dig som varande mer förutsägbar och ger belöningar på ett mer pålitligt sätt än andra. Försök att göra dina mål lättare att nå för Vincent genom att göra ett förstärkningsprogram för andra personer som är mer tillförlitligt och mindre varierande än det som du kanske har nu.

Jo, att hantera fjäderplockning är en pågående process av funderingar, noggrann utvärdering av det funktionella umgänget och förhållandet mellan beteendet och omgivningen och en hängiven metod för att skapa alternativ till fjäderbitning. Om problemet kvarstår skulle jag vilja rekommendera, att du söker fackmässigt råd och stöd på plats av en specialist eller veterinär som tillsammans med dig skulle kunna utarbeta några strategier för er miljö.

Vänliga hälsningar från ”andra sidan”

Jim McKendry

Bildtexter

Gråpapegojor är särskilt benägna att etablera beteenden med fjäderplockning i torftiga miljöer.

Utmärkta idéer so att lämna mat i leksaker där man leta efter föda heller än i öppna skålar kan minska leda och fjäderplockning.

Genom att skapa naturliga möjligheter att leta efter mat som allocasurinakotta, som ivrigt tas av denna hjälmkakadua, ger man många arter det mest effektiva motmedlet mot fjädertuggning. Fastän många av oss inte kan erbjuda naturliga födosökmöjligheter, kan man förvisso skapa en konstgjord miljö, som erbjuder mängder av stimulans!

Social kompatibilitet är viktig för att minska möjligheterna för fjäderplockning. Endast en av dessa blågula aror är fjäderplockare – Kan du identifiera vilken det är?

Kreativt bevarande

Lokal konst stödjer skydd av lerklippor

I samverkan med Peru Verde är World Parrot Trust stolt över att presentera Arpilleras. Dessa häpnadsväckande, unika konsthantverk i textil stödjer ett samhälle i de ödsligaste delarna av peruanska Amazonas. Detta samhälle skyddar i sin tur sin lokala lerklippa – ett arrangemang som är till fördel för både papegojor och människor.

Konst ersätter ekoturism

Sedan 1995 har Peru Verde, en peruansk bevarandegrupp, utvecklat platser för ekoturism vid befintliga lerklippor iden peruanska regnskogen. I Sepahua, en liten peruansk stad vid Lower Uramba River, är skogen helt orörd med flera imponerande lerklippor, som utnyttjas av mer än 1 000 papegojor och fler än 300 aror under högsäsongen (augusti till och med oktober). Efter att ha försökt införa ekoturism i området, fann Peru Verde att detta låg alldeles för långt borta för att kunna bli lönsamt. Samhället, som till största delen består av infödd lokalbefolkning och som äger området, hade gått med på att skydda sina lerklippor men utan turister behövde de alternativa inkomster som stöd. Med få andra möjligheter till arbete i området, gick man med på att det bästa sättet att ordna sysselsättning för bevarande var genom Arpilleraskonsten.

Arpilleras är väggbonader med textilapplikationer, som ursprungligen tillverkades under 70- och 80-talen i Chile av kvinnliga politiska fångar, fängslade av Pinochet, som ett sätt att föra ut sin svåra situation. Arpilleras skapas i dag i ett antal kooperativ av fattiga familjer och flyktingar i dammiga kåkstäder, som kringgärdar huvudstaden Lima. De flesta motiven visar livet i Anderna men Peru Verde tog ytterligare ett steg genom att avbilda livet i det skogsområde som omger Sepahua.

Skyddade värden kan vara uthålliga

Peru Verde införde denna nya konst och utbildade kvinnorna i samhället i design och tillverkning. I dag finns fler än 100 konsthantverkare i Sepahua som framställer Arpilleras. Peru Verde har byggt en liten verkstad där kvinnor från närbelägna samhällen vistas under utbildningen och när de behöver vara i

staden. Samtidigt som hantverkarna får betalt för sitt arbete, betalar vinster från försäljningen av dessa färgstarka Arpilleras lönerna för två vakter som skyddar och övervakar två av de största lerklipporna i regionen: Pucan och Sepahua.

Det är ett enkelt och effektivt arrangemang. Om samhället upphör med att skydda sina lerklippor, slutar Peru Verde att köpa hantverk av dem. Men kanske ännu viktigare är, att lokalbefolkningen förstår den betydelse lerklipporna har för arapopulationen. De inser även deras potential som en plats för ekoturism, vilket kan medföra nya, uthålliga inkomster till Sepahua.

Konstfulla, kreativa textilsulpturer

Att bara kalla dessa skapelser för ”väggbonader” gör dem helt enkelt inte rättvisa. Detaljrikenheten och skickligheten i varje bonad är verkligen otrolig. Från att dessa små kvinnor väver på små vävstolar, till att skörda fält med småvuxen kål och mata höns – den skicklighet och precision som krävs för att förvandla små bitar av tyg, tråd och natur till en sådan skapelse är verkligen fantastisk. Den ytterligare motivationen bakom deras skapelse gör dem så mycket värdefullare för oss – papegojålskare på andra sidan världen.

Du kan hjälpa

Medan Peru Verde till största delen har koncentrerat sina ansträngningar på att sälja dessa Arpilleros till resenärer i området, kan dessa vävnader nu, tack vare det unika partnerskapet med World Parrot Trust, säljas utanför Peru. Var och en är unik, handsydd och en handskrivna anteckning av artisten medföljer. Alla är olika. Prissättningen är rimlig, £50,00 (US\$100,00) per mönster. Med måtten ca 495 x 460 mm säljs dessa fantastiska Arpilleras i tre unika teman, vart och ett betonar en unik och speciell aspekt på livet i byn.:

”Skörden” (La Cosecha)

visar Machiguengas-, Yinc Yame- eller Ashaninkafolken när de arbetar på sina gårdar och skördar frukter och rotknölar. Manioka är en av basfödorna i regnskogen. Indianerna odlar också regelbundet bananer, ananas, jordnötter, frukt från aguajepalmen och citrusfrukter.

”Vävprocessen” (El Tejido)

visar skörden av bomull på små familjegårdar längs flodstränderna, hur garnet spinns, färgningsprocessen och väverskorna. Yinc Yameindianerna målar svarta och röda geometriska mönster på vävda tyger. Machiguengaindianerna färgar sina garner i olika jordfärger. Mönstren innehåller också de djur som man kan se i träden nära byarna och familjegårdarna.

”Regnskog” (Collpa)

återger de olika djur som lever i regnskogen nära Sepahua. Eftersom samhället äger en lerklippa, uppträder den ofta i arbetena. Andra djur i regnskogen som presenteras i Collpa är tukaner, papegojor, hjortar, tapirer, fjärilar, apor och fiskar (se sid. 18).

För mer information eller beställning, gå till www.parrots.org/arpilleras, ring +44 (0)1736 751026 eller e-posta admin@worldparrottrust.org.

Bildtext

Exempel på den intrikata noggrannheten hos varje unikt exemplar

Papegojor i det vilda

Baksida

Limbe Wildlife Centre. Smaragdparakit (*Enicognathus ferrugineus*), som så många andra papegojor har studerats väldigt lite i naturen. Basala fältundersökningar (se Cachañas sidan 11) bidrar med viktig information som kan användas för att fastställa deras status över tid. (c) Tom Rogers